

2.dec. 2010

Til skatteudvalget.

Vedrørende skattefradrag for gaver.

Jeg går ud fra, at der engang i fortiden var politisk sympati for, at private støttede foreninger med gode formål. Godgøreheden skulle dog ikke løbe af med folk eller myndigheder, hvorfor der skattemæssigt blev sat et "loft" over beløbet.

Der findes ved siden heraf en mulighed, hvor man binder sig. Det er ikke denne, sagen drejer sig om.

Jeg kunne også forestille mig, at man ikke rigtigt havde mandskab på kommunekontorerne til at kontrollerer folks meget små gaver, hvorfor der blev sat en bundgrænse på 500 kr.

Nu er administrationen ændret, og der er vel næppe brug for menneskehænder for at få indbetalinger og registreringer til at flyde på plads.

Hvorfor laver opretholder man så dumme begrænsninger?

Det er ikke maksimumsgrænsen, men det er de 500 kr, som er minimum, der er problemet.

Det betyder nemlig, at en hel del foreninger, som jeg da gerne ville give et mindre beløb, slet ikke får noget, for beløb under 500 kr ikke tæller med.

Giveren skal opgive personlige oplysninger. Disse sender foreningen til SKAT. Elektronisk føres dette til skattebilletten iflg. systemet. Ingen rører en finger i SKAT. Om beløbet er stort eller ligge holder systemet orden på, og det er ikke noget problem

Hvorfor så disse begrænsninger, som altså er til ugunst for små givere og foreninger?

Dette sker i en tid, hvor rationel administration i det offentlige bør være i højsædet, og hvor private hele tiden opfordres til at være aktive hjælpere for svagere.

Sidste år blev der lovet forbedringer, men hvad er det?

Her er et par løsninger:

1. Fjern alle skattefriheds regler.
2. Lad godkendte foreningerne registrere alle indbetalinger til skat, som de gør.
Giv skattefrihed op til et vist max-beløb.
Det regner computerne sig frem til.
Fjern alle andre begrænsninger.

Venlig hilsen
Søren Hansen
Tokkerupvej 8
2730 Herlev